

تجربته وكن وبيد وبين وبنو مايد وبنو مايد وبنو مايد وبنو مايد
وفي غير ذلك تعرفه بالسر كان سوخته را اصله که ان کتب بالاتصال
لوزن اشاره الي پروانه جان بنده و هو بنا معنی رفت و او از
بنا مدوم بنظر منب این وانت شکون غیر حراق **ب** کان عاشقی
پروانه داره که هیچ از سوخته پروانه نداده این مدعیان در طلبش
نی طلبه تبع بجه اند غافلون کا ترا اصله که انکه خبر شد ای غرض جری
بنا و الوصفه ما زینا مد کا و رد فی الحزن **ع** حرف الحقی کل **ب** و قيل في
الترجمة **قطع** عشق ايشن پروانه دن او کون یوری ای عند لیب
فدی افراسی کل عشق ايشن فریادی یوقه مدعیان بجه در طلبه
حقیقون که خبر دا و انکه غزن سوز بنا دی یوقه **د** کبر ای بجز ای
رت اعلی از خیال و کان و قیاس و هم بفتح الواو و کان الهام و
کشته اند و اعلی قالوا شنیدیم و خوانه ایم بیان بقول کشته اند مجلس
تمام کشته بفتح کاف الفارسی ای صارتا ما و آخر رسد عمای عمرنا
ما بجهان کا لاول در وصف تو مانع ایم ما زینا فی شتا و قيل في الترجمة
قطع ای یوجه از خیال و کان و قیاس و هم بر نه که بد لر استون
او قوشم مجلس تمام اولدی و عمایردی آخره اولی کلبی بن بنو و صغوه
قوشم **ف** مدیا و شاه اسلام **ف** کله ذکر جمیل سعیدی مبتداء که راهوا
جمع هم عوام افتاده است یعنی ان الناس یذکرونه بالیة فافواهم
و بالسترهم وصیت بخشش بسر الصاد الذکر الجلیل الذي یشتق الناس
عطف علی ذکر جمیل که در بسط زمین یعنی فی وجه الارض رفته بفتح لاد
اسم مفعول من رفعت و المراد به انت شتا را خواره فیم و قصبة حبیب
حدیثش عطفه ایضا و کذا ما بعد و هو ای قصبه حبیبه بالترتیب
نای شکر کان النهران بقال قصبه لکروانما قال قصبه حبیب
تشبهها له بالکرم فی الذم و المراد تشبیه کلماته الکتوبه فی الوری
المطوی طوما رقصه حبیب و المروج اعنی قصبه حبیبه ضیف
الی الحدیث و هو اضيف الی الضم الغایب ای اشقی الذي یرجع الی سعید
که بجه معنی المثل شکر بفتح الین المعجمه و الکاف الحنفیه فارسیه

بنا مدوم بنظر منب این وانت شکون غیر حراق

اولی کلبی بن بنو و صغوه

بنا و الوصفه ما زینا مد کا و رد فی الحزن

و بنم

و بنم البین و الکاف المشددة عربی مخور ندای الناس و رفته مبتدأ
بضم المیم و فتح الناء اسم مفعول که چون کا غدر ای مثل ورق الیمن
ی برند بفتح الباء العربی ای یجولونه بالاحترام بالاحترام بکمال و فضل
ملاعت او یعنی سعیدی حمل نتوان کرد معنی کردن فان الما یعنی
بجه معنی المصنوع فی هذه اللغة هذا خبر المبتداء الذي تقدم ذكره
بلکه خدا و نهجهان اضراب عنه او ترقی منه و علم ان لفظ خداوند
علم و قد یجد للمضاف الیه و یطلق علی شخص و بنا ای خدا و ند
لیدمبال مع کا مد مع محکم و قطب دایره زمان قطب لرحی
بی الحدیث التي فی الطبق الاستعمل بدور علیها الطبق الاعلی و قطب
الملك الذکر بین المری والشرقین بدور علیها الملك و قطب لرحی
بجه معنی الذي بدور علیها اسم قائم مقام سبحانه و فلیتمه و
و ناصر المومنان کون سلطان الاسلام شاهنشاه ای مکه الملوک
و قد تحذف الالف الاوی و يقال شهنشاه او الالف نیته و يقال شهنشاه
بله الالفان و يقال شهنشاه معنهم و مکرم انابک و هو بالکبریا کفرا
وسور لکشی و المراد منها الشخص الذي یلوی الکلام ای اعظم صفة
انابک مطفوا الذین وصفه ایضا ابو بکر بن سعید بن زکی ابو بکر
بیان و علی الملك و کان مرید المصن ظل الله فی ارضه کما ورد فی الخبر
السلطان ظل الله باوی الی کل منظر النقل با معنی النعمه او
الحفظ او الهیبة او معناه الحقیقی قال السلطان بنا سلیط و کفی
عنه رت ارض عنه کن راضیا عنه و ارضه ای اجعله راضیا فان
امر من الثمائی ای رضی برضی و الثمائی امر من الافعال ای ارضی برضی
قبل الرضا و من العبد ترک لا عراض و من الله ارادة التواب
بعون عنات متعلق بقوله بلکه خدا و نهجهان نظر کرده است ای
الی سعیدی المذكور و کون یومع فرموده و حثه بحسب ما یفان
و ارادت صادق نموده شبه اشاره کون السلطان مرید لاجرم
بنفختن ای لا بد و لا محاله بفتح المیم کا که بتشدید الفاء انام یعنی
جميع الحلق اذ خواص و عوام بیان لانا م محبت و یعنی سعیدی

بنا مدوم بنظر منب این وانت شکون غیر حراق

بنا و الوصفه ما زینا مد کا و رد فی الحزن

بنا و الوصفه ما زینا مد کا و رد فی الحزن

بنا و الوصفه ما زینا مد کا و رد فی الحزن

بنا و الوصفه ما زینا مد کا و رد فی الحزن